

De druppel

Van Frederik Baas verscheen eveneens  
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

*Dagboek uit de rivier*  
*Herberekening*

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van  
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via  
[www.amboanthos.nl/nieuwsbrief](http://www.amboanthos.nl/nieuwsbrief).

Frederik Baas

# De druppel

Ambo|Anthos  
Amsterdam



Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen  
en/of personages berust op louter toeval.

ISBN 978 90 263 4869 3

© 2020 Frederik Baas

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Susan Fox / Trevillion Images

Foto auteur © Merlijn Doomernik

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

# DEEL I



# I

Het is zondagmiddag en het rinkelen van de deurbel verstoort de stilte van mijn etagewoning.

Ik zit net op mijn vaste plek op de bank, links. Mijn zoon David zit rechts. De televisie staat niet aan. De schaal moussaka moet nog zeven minuten in de oven, de was is opgevouwen, de handdoeken liggen op twee gelijke stapels in het kastje onder de wasbak, de laminaatvloer heb ik zojuist afgestoft met de swiffer want het is zondag, op het aanrecht staan twee ontbijtbordjes waar zo meteen de borden van het avondeten bij komen voor de afwas, van klein naar groot, eerst de glazen.

Raar dat er nu aangebeld wordt, op zondag. Voor de deurbel bestaan vaste patronen.

Overdag zijn het postbodes die pakjes komen brengen. Boeken. Sinds mijn eigen boek een succes is geworden krijg ik regelmatig boeken van anderen thuis gestuurd. Maar nooit op zondag. Postbodes werken niet op zondag.

Een andere optie is: bezoek. Dat laat zich in Amsterdam erg gemakkelijk raden, onverwacht bezoek is not done. Uitgesloten. Dat doe je één keer, en die vrienden ben je voorgoed kwijt.

Andere opties: enquêtes, verkopers, Jehova's. Die komen ook niet op zondag.

Een verrassing dus, die bel. Daar zit ik niet op te wachten. David maakt het niet uit. Die denkt: onverwacht bezoek, gezellig,

gooi maar open die deur. Kom maar binnen allemaal.

In ieder geval staat hij op, loopt naar de gang en drukt op de knop van de zoemer.

Nooit blindelings de deur openen, heb ik hem geleerd. Eerst uit het zijraampje bij de erker kijken wie er beneden staat. Postbodes herken je aan hun pak, Jehova's aan hun rokken en het kindje dat ze vaak meenemen op hun kruistocht, onverwacht bezoek herken je ook wel.

David lijkt op zijn moeder, die kon ik ook niet aan het verstand brengen eerst even uit het raam te kijken. Je kunt scheiden wat je wilt, met een kind in het spel blijft je ex altijd deels bij je.

Beneden ratelt de deur.

*Prrrrr...*

De voordeur wordt opgeduwd en met een harde klap knalt hij tegen de muur in het trappenhuis. Daarna bonkt een flink aantal zware voetstappen de trap op.

Het hele huis dreunt.

Ik heb de tafel al gedekt. Mooi op tijd, nog drie minuten en de moussaka is klaar. Zondag is ovenschoteldag. Handig, duidelijk. Een van de borden op tafel ligt tegen een mes en het bord trilt.

*Bam bam bam* doen de voetstappen. Het lijken laarzen. Het is een politie-inval, maar dan niet in een film.

David staat in de deuropening, met de klink van de etagedeur in zijn hand. Hij wenkt me. Ik ga bij hem staan.

Een politieman in uniform dendert de trap op, daarachter nog een paar uniformen, en eentje in burger.

De voorste agent kijkt ons even aan, legt een vinger tegen zijn mond en zonder verder iets te zeggen wijst hij kort naar het trapgat.

We komen voor boven.

De politiemensen stampen door naar tweehoog. Vijf grote mannen in dat krappe portaaltje, en hun uniformen en petten maken hen nog groter. Een van hen bonkt op de deur van de bovenbuurman.



David en ik luisteren op onze verdieping aan de trap, met gespitse oren, de deur tot op een kier dichtgetrokken.

‘Openmaken,’ schreeuwt een van de agenten. ‘Politie.’

Er gebeurt niks.

‘Doe open.’

Niks.

‘De Vries,’ roept dezelfde man. ‘We weten dat je er bent.’

Weer niks.

‘Hij is altijd thuis,’ zegt David zachtjes tegen me.

Maar hij doet niet open.

Ik gluur door de smalle deuropening. Op de derde trede van de trap naar boven ligt de envelop die ik daar gisterochtend voor de bovenbuurman heb neergelegd, zoals ik dat altijd doe.

‘Laatste waarschuwing,’ galmt het in het trappenhuis.

Even is het stil.

Dan volgt nog een harde klap.

De deur is open.

Weer die zware voetstappen, nu op het parket boven ons. Gerommel in het huis, een stoel die verschuift, de parketplanken kraken, een vage stem, meerdere stemmen nu, en uiteindelijk wordt de bovenbuurman naar de trap geduwd.

Hij vraagt herhaaldelijk: ‘Maar waarom...? Waarom...?’

‘U bent aangehouden wegens stalking,’ zegt een van de politiemensen met gedempte stem, maar wel zo luid dat David en ik het kunnen horen.

Tussen twee politiemannen in wordt de bovenbuurman de smalle steile trap af geleid. Dat gaat moeizaam. Een van de politiemannen moet schuin achter de bovenbuurman lopen.

Als ze ons passeren trek ik de deur nog een stukje dicht. Ik wil niet dat de bovenbuurman ons ziet en ook niet dat de politie ons ziet gluren. Maar ik zie hem wel. Hij draagt een grijze trui, waarschijnlijk in de gauwigheid aangeschoten. Zijn gezicht is opvallend kalm. Hij kijkt rustig voor zich uit, naar de trap. Geen stress, geen angst, totaal niet geschrokken. Supereng.

Ik luister gespannen achter de deur naar de voetstappen op de onderste trap. David is al aan tafel gaan zitten. In zijn rechterhand het mes dat naast het bord lag.

De laatste geluiden zijn die van zwaar ademende politiemannen en zachtere schoenzolen op de mat. Iemand roept: 'Hup hup.' De klik van de deur.

Ze hebben de bovenbuurman meegenomen.

Dan zijn er geen stemmen en geen geluiden meer. Het trappenhuis is weer even stil als eerst. De brieven blijven op de trap liggen, netjes op de derde trede, waar ik ze altijd neerleg. Dan kan de bovenbuurman ze oppakken zonder te hoeven bukken.

De tafel is gedekt. David zit aan tafel. Het is bijna zes uur. Ik wacht even. Dan klinkt het vertrouwde belletje van de oven.

*Pling.*

De moussaka is klaar. We kunnen eten. Ik kon de moussaka vandaag alleen niet pittig maken, omdat David er is. Dus heb ik het potje gedroogde chilipepers apart op tafel gezet. Alles is rustig en normaal. En toch is alles veranderd.

**Van:** Gerard <[gerarddevries@yahoo.com](mailto:gerarddevries@yahoo.com)>

**Verzonden:** 1 juni 08.58

**Aan:** JM <[jmschrijfbureau@gmail.com](mailto:jmschrijfbureau@gmail.com)>

**Onderwerp:** Schrijfworkshop

Beste JM,

Ik las op internet dat jij schrijfworkshops geeft. Ik heb zeker interesse en vroeg me af of je die workshops ook online geeft. Dat is voor mij gemakkelijker. Zo ja, wat zijn de kosten die daar bij komen kijken?

met vriendelijke groet

Gerard de Vries

Langzaam adem ik uit. Ik sta in de hal. Ik ruik het eten. De balkondeur is open. Ergens achter het huis, in de binnentuinen, fluit een vogel. Een merel, een bekend deuntje. Een kalm geluid. Rustgevend.

‘Ze hebben hem meegenomen,’ zeg ik.

De vogel zingt door. Het fluiten van die vogel kan ik wel hebben. Het is een liedje, maar anders dan de muziek van de radio. De merel herhaalt zich steeds. Het liedje is voorspelbaar.

David knikt. ‘Stalking.’

Hij zegt het alsof het een doodnormale reden is, of een eenvoudige optelsom: als je aan stalking doet, dan word je opgepakt. Simpel, logisch.

‘Jij gaat dit zeker allemaal opschrijven?’

Ik knik. Natuurlijk, dat zal ik doen. Dat schept orde. Noteren wat er gebeurt. In duidelijke zinnen. Heldere woorden. Met de datum erboven. Daar ben ik specialist in: noteren, ordenen, opruimen, organiseren.

De vogel kwettert weer, inderdaad een merel. De lokroep van een mannetje, vanaf een hoge boomtak of een dakgoot. Onophoudelijk. Wie roept hij? Welk vrouwtje valt hij lastig?

‘Dan moet je wel heel wat uithalen,’ zegt David peinzend.

‘Wat bedoel je?’

‘Als ze je daarvoor op komen pakken.’

Ik knik, nog steeds verbaasd.

David voegt eraan toe: 'Dat is echt niet even een paar keer iemand opbellen of een appje sturen.'

Ook dat zegt hij heel rustig. Het doet hem allemaal weinig. Ik ben blij dat de stilte en de rust van het huis er weer zijn. De overwegend lege ruimte, als een Japanse kamer.

Ik haal de ovenschaal uit de oven. We eten in stilte. David snijdt de moussaka en kauwt rustig. Na het eten gaat hij naar zijn kamer op zolder, alsof er niks gebeurd is. Een spel spelen op zijn PlayStation.

Ik ga aan mijn werktafel zitten aan de achterkant van het huis. In die kamer staan alleen mijn bed, de werktafel en de bureaustoel. Verder niks. De borden staan nog op tafel, denk ik. Eerst afruimen, denk ik. Eerst afwassen. Maar eerst even zitten.

Links van me een enorme stapel boeken. Die moeten nog opgeruimd worden. Bij iedere nieuwe druk krijg ik vijf exemplaren. Iedere vijf boeken op deze tafel staan voor tienduizend verkochte exemplaren. De stapel reikt inmiddels tot de bovenkant van het raam. Mijn succesboek: *Ook JIJ kunt de chaos onder controle krijgen*.

Waanzinnig, de keuze om een boek te richten aan mijn ex. Dat herkent iedereen, en iedereen wil wel iemand helpen, of een boek met deze titel cadeau geven. Iedereen kent wel een chaoot. Waanzinnig succes, baan opgezegd, klaar. Waanzinnig, die nete stevige stapel, die maar groeit en groeit. Ik hoef er alleen maar naar te kijken.

Wat een zoi, denk ik vervolgens, die bovenbuurman. U bent aangehouden wegens stalking. Al die herrie. Ik ben echt blij dat het trappenhuis weer stil is en de buitenwereld weer buiten.

Het ene exemplaar dat ik gebruik tijdens lezingen ligt stukgelezen voor me op tafel. Ik sla het open, zoek even en lees dan:

*Een van de stelregels voor een leven met controle over de chaos: zoi die niet binnen is hou je buiten. Wat anderen doen moeten zij weten. Trek de deur achter je dicht. Focus op je eigen orde. Terwijl anderen*

*worstelen in hun chaos. Belangrijke scheidslijn: je eigen voordeur.*

Ik denk aan de bovenbuurman. Die man is werkelijk te gewoon voor woorden. Een ongeloofelijk gewone man, met een gewone baan en een gewone etagewoning, gewone kleren, een gewoon hoofd, een gewoon gezicht. Zelfs zijn naam is uiterst gewoon: Gerard de Vries. Meneer De Vries noemen David en ik hem sinds ik hier ben komen wonen. De meest voorkomende achternaam in Nederland, meer nog dan Jansen. En zijn voornaam is ook zo gewoon als wat.

Als je Gerard de Vries op straat tegenkomt, in zijn degelijke jas, op zijn gewone schoenen, op zijn gewone stadfiets zonder versnellings, dan zal je niet denken: dat is een stalker. Totaal niet.

Eigenlijk is die bovenbuurman de enige degelijke gewone normale persoon in dit huizenblok. We zijn hier omringd door bijzondere snuiters. De benedenbuurvrouw sloft de hele dag in haar badjas door het huis. De benedenbuurvrouw van nummer 35 verzorgt iedere dag in haar minuscule voortuintje de plantjes. Een andere buurman schuin beneden gaat bij de eerste zonnestralen in zijn onderbroek in een tuinstoel zitten en neuriet opera. De Tsjechische vrouw schuin onder ons heeft haar raam dicht laten groeien met een enorme struik, alsof de eeuwig gesloten vitrage niet genoeg is. De man tegenover me op eenhoog zorgt voor zijn autistische zoon maar is misschien zelf nog wel autistischer gezien de manier waarop hij de stoep veegt, echt ieder kruimeltje veegt hij de goot in. De vrouw van nummer 75 heeft vier kinderen van een Surinaamse man die al lang vertrokken is en achter op haar rode autootje zit een sticker met daarop in dikke letters: KEEP YOUR DISTANCE. Een Amsterdamse buurvrouw is zo bijziend dat ze je alleen herkent als ze vlak voor je staat, en dat doet ze dan ook, onbeschaamd. Een magere alcoholist die rondjes door de straat loopt met een halveliterblik bier in zijn hand, altijd over de ene stoep heen, over de andere stoep terug. De oude seniele kerel met snor gaat op blote voeten naar de Albert Heijn, ook in de winter.

Genoeg eigenaardige mensen, maar als je de gordijnen dicht-

trekt zie je ze niet, dan hoor je ze niet, ruik je ze niet. Ze zijn er niet.

*Trek de deur achter je dicht.*

Toen ik hier kwam wonen wist ik al snel dat de stelregel die uiteindelijk in mijn boek terecht zou komen een gouden regel is, in zo'n gewone Amsterdamse straat vol bijzondere types en vreemde figuren.

Ik gooide alles om, na die scheiding: mijn leven, mijn leefomgeving, mijn huis, en het dichttrekken van de deur hoorde daar ook bij. De zoi van mijn ex liet ik achter me. Natuurlijk, al duurde het lang voor ik die beslissing kon nemen. Voor het briefje op tafel lag.

Ik kwam op deze etage en wist: hier zal alles anders zijn. Ik creëerde rust, overzicht. Het mooie schone nieuwe laminaat, de leegte, al mijn spullen kregen een plek in de inbouwkasten. Een minimalistische inrichting. Ik stopte met drinken. Achter deze etagedeur kon niks mij meer gek maken. Het werkte zo goed, dat ik besloot alles wat ik van die verandering wist op te schrijven.

Kalmte, overzicht. Orde.

En nu is uitgerekend mijn bovenbuurman met zwaar geschut opgepakt, de enige van de hele straat die normaal leek.

*Zoi die niet binnen is hou je buiten.*

Maar die man en ik delen een voordeur.

Wat weet ik van Gerard de Vries? Hoe ziet hij er ook alweer uit? Grijs trui, stuurse blik. Ik zie steeds die grijze trui en dat kalme gezicht voor me op de trap. Dat korte haar. Het deed hem allemaal niks.

Ik weet dat hij al een hele tijd alleen woont. Toen ik hiernaartoe verhuisde was David elf en woonde het echtpaar De Vries al op die tweede verdieping. Binnen het jaar vertrok zij opeens.

Is zij degene die hij stalkt? Of een andere vrouw of een man? De bovenbuurman krijgt zelden bezoek. Ik hoor hem wel vaak op de trap langs mijn etage schuifelen, met van die gewone passen. Het meest opvallende geluid is het rinkelen van een sleutelbos, iedere keer als hij naar boven komt halverwege de eerste trap

en als hij van tweehoog naar beneden gaat net in het bochtje van de trap bij zijn etage.

*Rinkel-rinkel.*

Waarschijnlijk laat de bovenbuurman de sleutels aan het ringetje om zijn vinger ronddraaien en pakt ze dan weer vast. Een vast ritueel, altijd dat zachte gerinkel, iedere keer als hij binnenkomt, iedere keer als hij 's avonds naar de supermarkt gaat, stipt om halftien.

Bij stalking is er een andere vastigheid: er is een slachtoffer. Geen idee wie dat kan zijn. Maakt ook niet uit. *Trek de deur achter je dicht.* Het slachtoffer moet in ieder geval flink last hebben gehad van deze stalker. Dat is het verschil: een stalker dringt je huis binnen, ook als je de deur achter je dichtgetrokken hebt.

Even voor halfnegen zet ik de tv aan. De tafel is afgeruimd, de stoelen zijn aangeschoven, de afwas is gedaan. Even zitten. Iedere avond kijk ik de film van halfnegen. Een film is beter dan een serie, een film biedt een langer verhaal en bovendien een afgerond verhaal. Dubbel beter.

Ik ga op de bank zitten. Een bank, een tafel met eetstoelen in een apart kamertje en een tv, meer heb ik niet nodig. Ik las ooit in een boek over interieurs: 'Japanners hebben een voorliefde voor ruimte in hun interieur.' Dat is op zich vreemd, want die huizen daar zijn zo klein, maar er was ook iets op de foto's wat me beviel: de leegte.

Ik zapp langs de kanalen, scan gauw de opties. Ik kies aan de hand van vier vragen, beschreven in het hoofdstuk: *Ook jij kunt rust halen uit jouw televisieavond.*

Een: welke film ken je al?

Films die ik al gezien heb geven meer rust dan films die ik nog niet gezien heb.

Twee: zonder reclame gaat voor.

Drie: als er meerdere films zijn die ik al gezien heb kies ik de oudste. Dat zijn de rustigste films, kalm geknipt, met het minste geschreeuw en de minste herrie.



En vier: als er dan geen keuze is gemaakt kies ik de traagste film.

Ik kies voor James Bond. Helaas op een commerciële zender maar wel een kalme vermakelijke film. David blijft boven in zijn kamer. Zijn PlayStation biedt hem meer vermaak.

De bekende titelmuziek begint. Namen van acteurs en producers glijden over de huid van een buikdanseres.

Na een tijdje komt David naar beneden. Of hij komt cola halen of hij moet naar de wc. Twee opties. Het is de laatste. Hij blijft in de hal staan en wacht tot er reclame komt. Hij kent mijn schema's, ook al lijkt hij meer op zijn moeder dan op mij. Zijn kamer boven is een vuilnisbelt en hij vindt mijn lege woonkamer waardeloos, maar mijn avondfilm wil hij nog wel met me kijken.

Een man aait een witte kat, twee vechtvissen vallen elkaar aan. Dan verandert het beeld en ik zet direct het geluid uit, reclame.

David vraagt: 'De buurvrouw van boven is al een hele tijd weg, toch?'

'Al zeker vijf jaar,' zeg ik.

David staart naar het raam, op zijn eigen bedachtzame manier.

'Denk je dat hij de buurvrouw...?' vul ik aan.

'Wie anders?'

Echtpaar De Vries, denk ik. Een uiterst gewone man en zijn gewone vrouw. Ook zij was bijzonder gewoon, niet het type slachtoffer van stalking, als die al bestaan. Een degelijke vrouw die iedere dag boodschappen deed, die ik veel vaker tegenkwam dan haar ex-man, en die altijd wel een babbeltje maakte over gewone zaken: het weer, kleine kwaaltjes, een familielid in het ziekenhuis.

'Ik weet het niet, hoor.'

'Nou, ik weet het wel,' zegt David. Hij praat weer heel rustig maar ook stellig. Ik zeg verder niks meer, maar mijn zoon moet het 'hoezo?' van mijn gezicht af kunnen lezen, want hij zegt: 'Ik laat het je zien.'

Hij draait zich om naar de deur. Hij gebaart dat ik mee moet komen. Voor ik op kan staan is hij de deur al uit, de trap op. Ik

denk aan de kat en de vechtvissen en de briefing van Spectre die daar plaatsvond, maar toch volg ik hem, langs de post voor Gerard de Vries die nog steeds onbewogen op de derde traptrede ligt. Post die zijn bestemming niet bereikt.

David gaat naar zolder, waar achter een solide deur aan de rechterkant onze berging is en Davids slaapkamer, een prima kamer voor een jongen van zijn leeftijd. Een eigen opgang, een flinke dakkapel, ruim en licht. Er staan een bed, een bank, een werkblad onder de ramen, en natuurlijk zijn PlayStation. Studenten doen een moord voor zo'n kamer. Er is alleen geen radiator en geen wc boven, maar verder is dit Davids paradijsje, ook al is het er een vreselijke troep.

'Opruimen doen we alleen beneden,' zei hij toen we hierheen gingen en we afspraken op welke dagen hij hier zou zijn.

Voor zijn deur blijft David staan. We delen de zolder met de bovenbuurman, de linkerdeur leidt naar zijn berging. David wacht me op met een hand op die deurkruk. Hij drukt de klink omlaag. 'Is-ie open?' vraag ik.

'Die van mij is ook altijd open,' zegt David.

Voor ik hem kan zeggen dat het niet verstandig is je deur open te laten gaat hij de berging van de bovenbuurman in. Ik ga de laatste traptreden op. Het is de berging van meneer De Vries, het is *zijn* berging en ik voel me niet op mijn gemak. Zelfs op tweehoog ben ik nooit bij hem binnen geweest.

'Kom maar,' zegt David.

Ik wil hem terugroepen zoals je een hondje terugroept, maar hij is al verdwenen achter de deur.

Ongemakkelijk volg ik hem, scherp luisterend of er niet misschien iemand aan komt, ook al is de enige bewoner van dit huis opgepakt en weggevoerd.

Een paar dozen, een bureaustoel, een kastje en een bijzettafeltje. Niks bijzonders. Onder het raam bij de dakkapel aan de voorkant van het huis staat een bureau, David wijst het aan. Op de vensterbank staan een paar potjes met kruiden erin, zo te zien. Kleine

groene plantjes. Daaronder het werkblad, een computer, wat papier en pennen, een digitaal klokje, en wat David me vooral wil laten zien: foto's van de ex-vrouw van de bovenbuurman, in keurige lijstjes aan weerskanten van het bureau tegen de wanden van de dakkapel, op het werkblad en eentje op de vensterbank. Als je daar zit, kijkt die vrouw je vanuit alle hoeken aan.

'Daar is hij nog niet overheen,' zeg ik.

'Dat bedoel ik,' zegt David. Hij wijst naar een papiertje dat midden tussen de fotolijstjes hangt. Ik kom iets dichterbij en lees in krullerig handschrift: *Mijn Sonja*.

Pas nu herinner ik me haar naam, bovenbuurvrouw Sonja. Dat bureau'tje en de foto's en dit papiertje zijn een altaar voor Sonja.

Kolere.

David zegt: 'Volgens mij weet ik wel wie hij lastiggevallen heeft.'

We gaan de berging weer uit, tussen de dozen en stoelen door. David verdwijnt in zijn eigen zolderkamer, hij gaat nog even een spel spelen. Die jongen gaat heel anders met de arrestatie en dat gebonk op de trap om. Zonder al die vragen, zo lijkt het. In ieder geval kan hij het op dit moment beter van zich afzetten dan ik.

Beneden volg ik de film. Een rokende schaakgrootmeester slaat een looper. Hij krijgt een glas water. Hij vertrouwt het niet. Hij neemt een slokje. Hij kijkt in het glas. Op een viltje onder het glas staat een boodschap. '*You are required at once*.'

Onder de tekst een bibberige inktvis met tentakels zo wit als een spook.

Ik zie de foto's van Sonja voor me en denk: zij heeft echt wat te verduren gehad.

Later zit de Britse spion in een trein tegenover Grant, een overgelopen Brit die nu voor de Russen werkt. Hij houdt James Bond onder schot met een klein zwart pistool.

'*Of course*,' zegt James Bond. Hij weet nu hoe het zit. Alles wat er tot nu toe in de film gebeurd is: overal zit Grant achter.

Of course, denk ik. Gerard. Als zij door de bovenbuurman ein-

deloos lang lastiggevallen is, hoe zal het die vrouw vergaan zijn de afgelopen maanden of misschien zelfs jaren? De film van na haar vertrek.

Sonja de Vries. Jaren geleden is ze vertrokken. Weggegaan bij haar man.

Grant knikt. Hij haalt een tweede pistool uit zijn jaszak en schroeft er een geluiddemper op. Op de achtergrond klinkt zacht het getik van de treinwielen die over de rails gaan.

Geen idee waar Sonja momenteel woont.

De twee spionnen in de trein praten op rustige toon met elkaar. Grant vertelt Bond dat hij zijn leven heeft gered. Hij is zijn beschermengel. James Bond doet alsof hij hem dankbaar is.

Opeens schiet me de buurtappgroep te binnen die ooit in het leven is geroepen voor meldingen over ongere type op straat of inbraken of verkeerd geparkeerde auto's, of vuil naast de vuilcontainers. Een groep die door dat geneuzel al jaren op 'gedempt' staat, maar die ik nooit verwijderd heb. Misschien staat Sonja daar nog in. Ik pak mijn telefoon, open de appberichten en scrol naar beneden.

De geluiddemper priemt in de lucht, voor James Bonds gezicht.

De voetstappen dreunden op de trap.

Ik vind de buurtgroep, open hem en druk bovenaan op de groene balk. De lijst van deelnemers verschijnt. Het zijn er zesendertig.

De meeste nummers heb ik niet opgeslagen, daar staat dus geen naam bij. Sommige hebben een foto. Ik herken de vrouw van de KEEP YOUR DISTANCE-sticker, de overbuurman van eenhoog, de man die vaak naakt in de tuin zit lacht me toe.

Langzaam ga ik door de lange lijst en daar staat ze: Sonja. Met een kringeltje voor haar naam. Op de foto een vrouw tegen een ondergaande zon. Alleen haar silhouet is zichtbaar, in een wijde rok.

Ik heb gewoon haar nummer. Althans, een nummer. Ik zet mijn vinger op de cijfertjes. Aan contacten toevoegen. In whatsapp verschijnt onder haar naam: 'laatst gezien: vandaag om 20:58.'